

каше той, «една отъ причинитѣ, които ме побудиха да
 не мѣмъ строева длъжностъ въ армията, бѣше именно моето
 желание да се запознаѣмъ и сближѣмъ колкото е възможно по
 тѣ близо, съ армейския офицеринъ, нѣ сега азъ виждамъ,
 че това е съвсѣмъ невъзможна работа; азъ съглеждамъ въ
 армейския офицеринъ нѣкаква особена закваска, нѣкакъвъ
 превзетъ погледъ на гвардееца, раздражение, повече ще кажѣ,
 омраченостъ къмъ насъ. За крайно съжаление, азъ забѣляз-
 ахъ това раздражение не само въ младшитѣ, нѣ даже
 въ старшатѣ офицере; ето, да вземемъ макаръ пос-
 лѣдния съ мене случай», казваше той като се обръща къмъ
 генерала: «отъ страната на офицера, за когото азъ имахъ
 честта да ви докладвамъ, това не бѣше просто неиспълне-
 ние на заповѣдта ми, а бѣше направено съ намѣрение да
 ме закачи.» И още много подобно се говореше доста своеобраз-
 но; въ едно само е правъ гвардееца, че армията гледа съ
 едно неудоволствие на гвардията, нѣ не отъ това че въ
 армееца е такава закваската, нѣ отъ това, че той си има
 правото. Армейския офицеринъ е натоваренъ съ повече трудъ,
 много лишения търпи и най послѣ приема за всичко
 това най малко възнаграждане, ето ти и всичката причина
 за съвършено справедливото неудоволствие. Махнете причи-
 ните и нѣма да има послѣдствия. Каква те закваска видѣло?
 Върнахъ се дома вечерта късно.

21-ий ДЕКАМВРИЙ.

Вчера прекарахъ дома; привождамъ въ рѣдъ писмата
 си, запечатвамъ ги и ги предавамъ на Кесякова, щото въ
 случай на нѣкакво нещастие съ мене, да ги проводи на род-
 нинитѣ ми въ Петербургъ.

Кесяковъ боленъ и ще трѣбва да предаде командва-
 нето дружината на майора Илишева.

Тяжъ вечеръ трѣгвамъ за Габрово, за да си купѣ
 нѣкой необходими за пътъ нѣща; на половината пътъ срѣ-
 щамъ се съ командира на 7-та дружина и упълномощения
 отъ Славянския Комитетъ А. А. Нарішкина; тѣ отиватъ къмъ
 Столѣтова, графъ Тизенгаузенъ повиканъ, а Нарішкинъ же-